

Iridium

Iridium

Rolf Bakker

Schrijver: Rolf Bakker
Eindredactie: Bianca Nederlof
Omslagontwerp: nskvsky
ISBN: 9789465127088
© Rolf Bakker
Jaar van uitgave: 2024
www.rolfbakkerschrijft.nl

1

Met een flink gesis openen de deuren van de ondergrondse treintube op het station van Kepi Kopa zich. Vanuit de diepte zoefde de vacuümtrein er geruisloos doorheen en kwam rustig tot stilstand, daarachter sloot de buis zich weer. De trein was vrijwel leeg, het was eeuwen geleden dat de trein en het treinstation aangelegd waren en Kepi Kopa had nog niet eens de helft van het inwoneraantal dat het toen had. Ondanks dat was het systeem nog in uitstekende staat. De constructie die gemaakt was van gesynthetiseerd iridium was nog als de dag dat hij gebouwd werd.

Het duurde even voordat Dal Sassoon uit de trein stapte en het perron op liep. Het station ademde de kenmerkende architectonische stijl van Kepi Kopa. Ondanks dat de avond viel leek het binnen alsof het dag was. De hoogglans witte muren, vloeren en plafonds weerkaatsten elk beetje licht. Tegen de muren aan kropen ontelbare kleine robots die bijna niet te zien waren, ze boenden de ramen, repareerden lampen, inspecteerden de constructie en waarschijnlijk nog tientallen andere dingen. Op de vloer liepen een aantal grotere robots, ook deze waren hoogglans wit, maar de paarse gloed van het gesynthetiseerd iridium, dat onder de machines vandaan kwam, verraadde hen. Een paar zorgden voor de planten die overal en nergens groeiden en de andere hielden het hele station brandschoon. Dal liet het allemaal rustig op zich inwerken toen hij aangesproken werd.

‘Wat zie jij eruit, zeg,’ zei een man die rustig op een bankje op het perron zat. ‘Je moet minstens, laat me even tellen, twee, nee drie onderkinnen extra hebben sinds de laatste keer dat ik je zag. Ben jij toevallig Dal Sassoons zwaarlijvige oom?’

Dal kreeg een brede grijns op zijn gezicht, die stem herkende hij uit duizenden en zo'n opmerking had hij kunnen zien aankomen. In de jaren die hij in zijn oase van rust in Kazaa had doorgebracht was hij verre van actief geweest. De knapste was hij nooit geweest, maar hij was ook zeker niet lelijk. Inmiddels was hij volledig kaal, had hij een lekker zongebruinde huid, een enorm litteken over zijn schedel en was hij een paar kilo zwaarder. Hij had moeite om zijn lange dieprode leren jas dicht te krijgen.

‘Liever een paar onderkinnen dan zo'n uitgemergeld gezicht als jij hebt. Krijg je niets te eten hier? Dit was toch een woestijn lang geleden, ben je soms uitgedroogd?’

De twee mannen liepen op elkaar af en omhelsden elkaar. Dal gaf Harvey Olssen een ferme schouderklop.

‘Je ziet er goed uit, vriend. Stevig, sterk, maar wel met een mooi laagje isolatie extra. Dat zal je alleen hier niet nodig hebben. Het is hier nog altijd tropisch.’

‘Goed je te zien,’ zei Dal. ‘Het is echt te lang geleden.’

Dal keek Harvey eens goed aan. Niet alleen hij was veranderd, Harvey was dat ook. Hij had nog steeds een ouderwetse bril met geslepen lenzen, zijn donkerbruine haar zat nog steeds in een keurige zijdscheiding en er was nog geen grijs haartje of kale plek te zien. Stiekem was Dal daar wel jaloers op. Toch had Harvey ingevallen ogen en was hij een stuk magerder geworden. Onder zijn zwarte shirt waren zijn sleutelbeen en ribben duidelijk te zien. Blijkbaar had zijn goede vriend jaren onder spanning geleefd. Hij verborg het goed door zijn zwarte jas nonchalant over zijn schouder te dragen, maar Dal kende hem goed genoeg om te weten dat het niet goed ging.

‘Vijf jaar, als ik het goed heb.’

Dal knikte. ‘Stress?’

‘Later, later. Vertel eerst hoe je reis was,’ zei Harvey.

‘Lang, veel te lang,’ antwoordde Dal. ‘Vanuit Kazaa met de maglev-helikopter naar het vasteland en daarna vanuit Beijing naar Gupha.’ Dal rekte zich nog eens uit, hij had uren in de krappe maglev-trein opgesloten gezeten om de zesduizend kilometer te overbruggen.

‘Hoe was het in Gupha?’ onderbrak Harvey hem.

‘Geen idee, heb er niks van gezien. Het zal ongetwijfeld nog steeds dezelfde gigantische, stinkende stad onder de Himalaya zijn. Aangezien ik gewoon kon overstappen neem ik aan dat ze de boel nog niet zo erg ondergraven hebben dat het ingestort is.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar goed, daar dus op de vacuümtrein gestapt en zoals je gezien hebt ben ik enkele minuten geleden hier uitgestapt. Die laatste paar duizend kilometer gingen in ieder geval een stuk sneller.’

‘Goed om te horen, fijn dat je er bent. Ik ben alleen bang dat je niet kan uitrusten. Darius opent het toernooi in minder dan een uur. We moeten haast maken en naar het paviljoen gaan.’

Terwijl ze naar de uitgang van het station liepen controleerde Dal zijn uitrusting en tikte hij op een knop op een klein zilveren machientje op zijn gesp. Zacht gezoem klonk. Geruststellend gezoem. Zijn kleine schildgenerator startte op en een heel lichtpaarse waas gleed over hem heen.

‘Dat heb je hier niet nodig. We lopen door het goede stuk van de stad. Geen Vervallen hier.’

‘Ik neem liever het zekere voor het onzekere.’ Ze waren op weg naar de grootste bijeenkomst van Technologen ooit en daar zouden niet de meest betrouwbare personen samenkomen.

Toen ze het station uit liepen was Dal even stil. Hij had nooit kunnen wennen aan het uitzicht over de stad, en na al die jaren raakte de pracht hem nog steeds. Voor hem lag Kepi Kopa, in zijn ogen een wonder. Kepi Kopa was de grootste stad ter wereld, het hart van de beschaving, de plek waar de senaat zetel hield en dus de locatie van het grootste Technologentoernooi ooit. De stad lag in het midden van de Saharavallei. In het noorden en zuiden waren de ruige pieken van de twee gebergtes die de stad insloten te zien. Aan zijn linkerhand strekte de stad zich tientallen kilometers naar het westen uit. In de verte zag hij de honderden meters hoge witte, glazen torenflats die op elk niveau met elkaar waren verbonden door allerlei loopbruggen. Tussen al die torens en loopbruggen was de monorail gevlochten. In het donker leek het wel of Kepi Kopa baadde in een regenboog. De felle kleuren van de neonverlichting vermengden zich met de paarse gloed van alle iridiumtechnologie. Toch vond Dal de felle kleuren en dichte bebouwing niet beklemmend, iets wat hij bij Gupha wel vaak had. Dat kwam omdat tijdens de bouw van Kepi Kopa ruimte was gelaten voor de natuur. Daardoor was waar hij ook maar keek groen te zien. Welige varens, grote woudreuzen, lianen en de bijbehorende fauna. In tegenstelling tot wat vaak het geval was, was het die avond droog, er woei een zachte bries en de temperatuur was aangenaam. Het was, goedbeschouwd, inderdaad een heerlijke avond en daar konden de wolken in de verte niets aan veranderen.

‘Heb je het gemist?’ vroeg Harvey. ‘Je lijkt wel verliefd.’

‘Gemist.’ Dal dacht even na. ‘Ja, ik denk het wel. De stad is altijd goed voor me geweest, maar je weet waarom ik weg ben gegaan. De wereld is kapot, Harvey. Wij hebben hem om zeep geholpen.’

‘Wij?’ vroeg Harvey. ‘Wij deden alleen maar wat iedereen doet: een beter leven proberen op te bouwen. Dat wij nou erg goed zijn in wat we doen en daardoor niets te klagen hebben, is niet iets om ons schuldig over te voelen.’

‘Nee, niet wij persoonlijk. Wij als mensen.’

Rustig liepen ze langs de grote dam, die aangelegd was als watervoorraad, om het land stroomafwaarts geschikt te maken om een miljoenenstad te bouwen en om te dienen als diepwaterhaven naar het noorden.

Dal stopte plots. Hij keek naar de grote dam. Het betonnen gevaarte was, in tegenstelling tot de rest van Kepi Kopa, niet hoogglans wit. Het was een gigantische grijze damwand. Ergens halverwege was een enorm stuk weggeslagen uit de bovenkant van de damwand, rondom het gat was het beton geblakerd. Het water klotste er gevaarlijk tegenaan. Een diepe scheur liep tientallen meters de diepte in.

‘Wat is daar gebeurd?’ vroeg hij.

‘Er is veel veranderd in de tijd dat je weg was,’ zei Harvey.

‘Dat begrijp ik, dat gat was er bijvoorbeeld nog niet. Wat is er gebeurd?’ vroeg Dal nog een keer. ‘Dat kan geen ongeluk zijn.’

‘Het is oorlog, Dal. Dat is wat oorlog doet. Verwoesting, angst en dood.’

Vragend keek hij Harvey aan.

‘Je hebt echt geen idee van wat er hier aan de hand is, hè? De Ecologen, Dal. Die hebben dat gedaan. Een van de vele terroristische aanslagen die ze de afgelopen jaren hebben gepleegd.’ Hij zweeg even. ‘Het is begonnen kort nadat jij weg bent gegaan.’

‘De Ecologen?’ Dal schudde zijn hoofd. ‘Dat weiger ik te geloven. Dat zouden ze nooit doen.’

‘Geloof het of niet,’ zei Harvey. Hij haalde zijn schouders op.
‘Dat is de waarheid.’

Zwijgend liepen ze enige tijd verder. De dam verdween langzaam in de verte. Het grote meer bleef aan hun rechterhand en links van hen was de stad te zien. Ze liepen langs de rand. De neongloed van alle schreeuwerige borden weerkaatste in de bril van Harvey. De enorme flats rezen hoog de lucht in. In een van de stegen waar ze langsliepen roosterden daklozen een of ander beest boven een klein vuurtje. De mensen die het beter hadden liepen er met een grote boog om heen. Niemand keek op of om naar de armoedzaaiers.

‘Kijk dat nou,’ zei Dal. ‘Dit is geen leven.’

‘Er is inderdaad nog veel wat beter kan. Dat geef ik toe, dat weet je. Maar is dat niet ook waarom je toch bent gekomen? Dat gevoel dat je nog niet klaar bent met de wereld? Dat je jouw jaren toch beter kan besteden dan in je eentje in een hutje op een prachtig tropisch eiland?’ vroeg Harvey.

‘Hutje? Dat doet me pijn.’ Dal grijnsde. ‘Het is mijn kasteel, mijn oase van rust. Mijn plek weg van de wereld.’

‘Is dat niet precies het probleem? De wereld is veel te leuk, er is te veel te ontdekken. Waarom zou je daar weg van willen? Die drang kan je niet kwijt zijn.’

‘Ha! Iedereen heeft een enorme drang tegenwoordig. Om koste wat kost rijk te worden. Geld te verdienen. Als we de wereld daarmee nog meer om zeep helpen maakt het niet uit, als er mensen voor moeten sterven is het ook goed.’

Dal zuchtte.

‘Ik heb te veel gezien, Harvey. Technologen die vlak bij de prijs elkaar zonder pardon verraadden. Neerschoten of, nog erger, achterlieten

in de Woestenij. Achtergelaten om verscheurd te worden door de Vervallenen of er zelf een te worden. Dat is geen fijne wereld en zeker niet de wereld waar ik deel van uit wil maken. En met wat jij me vertelt is het er niet beter op geworden.’

Ze liepen zwijgend verder. De twee mannen kenden elkaar al twintig, vijfentwintig jaar. Dal was de tel kwijt en het interesseerde hem eigenlijk ook niet. Als jonge mannen hadden ze elkaar ontmoet. Ideologisch verschilden ze veel van elkaar maar dat had ze nooit tegengehouden om toch contact te houden en een langdurige vriendschap op te bouwen. Soms, vond Dal, was het het fijnste als ze allebei niets zeiden en ze gewoon van elkaars gezelschap konden genieten in plaats van weer in een discussie terecht te komen. Dit was zo’n moment.

Het was een eind lopen vanaf het station. Ze liepen op de voetgangersbrug die over de rivier de Sahnahr liep. Ook hier zag Dal sporen van verwoesting. In de verte was een enorm gebouw ingestort. Voor hen was een prachtig park aangelegd en naast hen was nog steeds het imposante reservoir te zien. De rivier stroomde kalm, sereen bijna. Onbewust van wat er in het paviljoen in de verte allemaal aan de gang was.

‘Daar,’ Dal kon het niet laten en wees naar het paviljoen, ‘heb je de grootste verzameling aan gelukszoekers ter wereld. Op geld beluste schatzoekers. Die niet nadenken over de gevolgen van wat ze doen. Alle technieken en geheimen die ze vinden verkopen ze klakkeloos aan de hoogste bieder. Het maakt ze niet uit wat ermee gebeurt, wat voor doos van Pandora er geopend wordt.’

‘Houd toch op. Jij weet net zo goed als ik dat dat mensen zijn die van avontuur houden, die een leven proberen op te bouwen. Niet iedereen

is kwaadaardig, Dal. Sterker nog, de meesten proberen er het beste van te maken. Deed jij dat niet ook?’ antwoordde Harvey.

Dal gromde wat.

‘Was jij niet de eerste die zijn grote geheimen ging verkopen?’ ging Harvey verder. ‘Meneer had de ene Tech-tombe nog niet geopend of de credits stonden al op de rekening. Zeg eens, hoeveel heb jij uiteindelijk verdiend? Hoeveel dacht jij toen aan de gevolgen van jouw acties? Heb jij niet die blauwdrukken van dat iridiumwapen verkocht?’

‘Dat was anders. Dat was een andere tijd.’

Harvey haalde zijn schouders op. ‘Dat denk ik niet,’ zei hij. ‘Kom, laten we het hier nu niet over hebben. Ik heb geen zin in deze discussie nu. Ons kennende komt dat later vast nog wel.’

Dal knikte.

Harvey keek hem aan. Een geniepige glimlach verscheen op zijn gezicht. ‘Wil je niet weten wie nu de beste Technoloog is?’

‘Dat weet ik al. Dat ben ik, daar verandert zo’n toernooi niets aan,’ antwoordde Dal. ‘Dat weet jij ook. Een beetje op zoek naar nep Tech-tombes. Het is een ordinaire speurtocht.’

‘En toch ben je hier.’

‘Omdat jij maar bleef zeuren.’

‘Ha! Ik ben al vijf jaar bezig om je uit je pensioen te halen. Toch hielp niets. Tot dit toernooi georganiseerd werd. Wat ik hoor is dat je de beste was, lang geleden. Inmiddels zijn anderen je allang voorbijgestreefd.’ De glimlach had plaatsgemaakt voor een grote grijns.

‘Het is nep! Het zijn geeneens echte Tech-tombes,’ hapte Dal.

‘Nee, dat klopt. De makers zijn goed, heel goed. Ze hebben dit al vaker gedaan. En ach, als het zo makkelijk is dan win je toch met twee vingers in je neus? Ochtendje werk, je titel terugpakken en weer terug

naar je hutje op je eiland. Geef maar toe. Je kan het niet laten. Je eer staat op het spel. Al die jonkies die je voorbijgestreefd zijn. Je kan het niet hebben.’

Nu was het de beurt aan Dal om een kleine glimlach op zijn gezicht te toveren. Hij sloeg zijn vriend op zijn schouder. ‘Vooruit. Ik geef het toe. Daarbij kan ik het ook niet over mijn hart verkrijgen om je niet te helpen. Dat plan van je gaat niet werken, maar ik zou Dal Sassoon niet zijn als ik het niet zou proberen.’

‘Ons plan, Dal. Ons plan. Vergeet niet dat we dit al lang geleden bedacht hebben. Ik heb alleen een manier gevonden waarop het zou kunnen werken. Dat is alles.’ Harvey keek hem indringend aan. ‘Waarom ben je echt teruggekomen, Dal? Al die tijd heb je niet gereageerd op mijn berichten. Het plan is nooit anders geweest en je bent niet alleen voor dat toernooi hiernaartoe gekomen. Je hebt een groot ego, maar je hebt niks meer te bewijzen.’

Dal zweeg even en keek toen Harvey aan. Hij haalde zijn schouders op. ‘Je kent me te goed. Wat jullie van plan zijn is gekkenwerk. Duizenden Technologen hier laten rondlopen gaat uitlopen op oorlog. Dat wil ik voorkomen.’

‘Dat wordt oorlog?’ Harvey gebaarde om zich heen. ‘Heb je niet geluisterd net? Het is al oorlog, Dal. De dam is niet de enige plek die aangevallen is. Na vijf jaar van aanslagen, doden en terreur weet ik één ding: het is oorlog.’

‘Het is geen oorlog, dat maak jij ervan. Dat maken jullie er allemaal van. Dit is geen gevecht dat we hoeven te voeren. Het is een keuze.’

‘Ha!’ Harvey lachte schamper. ‘Zeg dat tegen die Ecologen. Nee Dal, Kazaa heeft je hersenen geen goed gedaan. Als je ze zou gebruiken zou je tot dezelfde conclusie komen.’

‘Oké, jij je zin. Het is oorlog. Maar als dat echt zo is, waarom zou ons plan dan lukken? Dan zou het bij voorbaat kansloos zijn.’

‘Omdat ik een manier heb gevonden waarop het wel gaat lukken. Alles is gereed. Alleen jij moet jouw deel van het plan uitvoeren. Dat is alles.’ Harvey draaide zich naar hem toe. ‘Ik meen het, Dal. Dit is de beste kans in tijden. De laatste kans.’

Dal keek zijn oude vriend in zijn ingevallen ogen aan. Harvey geloofde het echt. Langzaam knikte Dal.

‘Laat maar weten als ze bereid is. Dan komen wij meteen. Het heeft lang geduurd voor Darius om was. Jouw stunt vijf jaar terug heeft me veel problemen opgeleverd. Maar hij doet mee, hij gelooft er weer in. Het enige wat nu moet gebeuren is dat we Eva zover zien te krijgen. Dat jij Eva zover ziet te krijgen.’

Ze liepen over een breder pad, dwars door de prachtige tuin. In de verte tekende de contouren van het paviljoen zich steeds duidelijker af. Om hen heen groeiden de meest exotische bomen, struiken en bloemen. Kleine beekjes doorsneden kriskras het gras, het water kabbelde voort. Het was prachtig. Het was dat ze moesten opschieten, anders had Dal hier nog uren kunnen rondlopen en elk plantje kunnen bekijken en elke boom kunnen aanraken. De stad was mooi, maar de natuur was mooier. Tenminste, hier.

‘Ik weet het nog niet, Harvey. Als er iets is wat de geschiedenis mij geleerd heeft, is dat als mensen eenmaal macht hebben, ze dat niet snel opgeven. Echt niet. Mensen raken verslaafd. En Eva...’

‘Het komt goed. Echt waar.’ Harvey legde een hand op zijn schouder. ‘Ik heb Darius vorige week nog gesproken. Ik heb hem verteld dat jij hierheen kwam en hem gevraagd of hij nog steeds meedoet met het plan. Darius heeft het zes jaar geleden al beloofd en ook nu doet hij nog steeds mee, geloof me. Vertrouw me. Ik vertrouw die man, Dal. Zorg jij nou maar voor Eva, dan zorg ik voor Darius.’

‘Ik doe mijn best, ik denk alleen dat we ook een alternatief moeten hebben. Als jij zegt dat het oorlog is... Dat is het enige. Zes jaar is een lange tijd.’

Harvey keek verbaasd in de verte. ‘Lang genoeg voor je om die oude bril kwijt te raken? Kijk eens naar het paviljoen. Daar recht boven de ingang. Wat is dat?’

Dal tikte op de zijkant van zijn bril. Die zag er nog het meest uit als een antieke skibril, hij was matzwart en omsloot de zijkant van zijn hoofd compleet. De dikke randen zaten vol met kleine radertjes en schroeven. Hij zat boordevol krassen en deuken. Ondanks dat het linkerglas was gebarsten, werden de glazen meteen paars toen Dal erop tikte. Gezoem en gepiep vulde zijn oren. De wereld kreeg een lichtpaarse waas en verschillende woorden en tekens verschenen voor zijn ogen. Dal keek naar een klein pictogram in de linkerbovenhoek van zijn gezichtsveld en knipperde tweemaal. Een klein vierkantje verscheen voor zijn ogen en schoot heen en weer. Al snel vond de bril een hitteprofiel en het duurde daarna nog een nanoseconde voor daar een identiteit aan gekoppeld was.

‘Het is... een sneeuwluipaard,’ zei hij. ‘Ongelooflijk.’

‘Een sneeuwluipaard? Ik dacht die al eeuwen geleden uitgestorven waren.’

‘Ach, er waren zoveel dieren uitgestorven, dat hoeft niks te betekenen. Zeldzaam is hij zeker wel. Er hebben er nooit veel van rondgelopen, maar nu zullen er helemaal weinig van zijn.’

Het beest lag rustig op een randje. Zijn staart zwiepte kalm heen en weer. De hagelwitte vacht werd onderbroken door grijze stippen en ringen. Dal vond het een magistraal beest.

Plots piepte de bril van Dal. De staart, achterpoot en het oog van het dier lichtten op in zijn vizier.

‘Kijk,’ zei Dal. ‘Dat beest is niet natuurlijk meer. Hij is aangepast.’

‘Vast door zo’n malle Tinkeraar, die zal hem wel als huisdier houden.’ Harvey keek met grote ogen naar boven.

‘Knettergekke mensen zijn dat, die Tinkeraars,’ zei Dal. ‘Ze sporen niet. Ik heb er nog geen een ontmoet waar geen steekje los zat. Dat ze het zichzelf aandoen, oké. Dat is tot daaraan toe. Maar dieren? Ik snap dat echt niet. Dat is gewoon dierenmishandeling. Ik had toch gehoopt dat we daar wel overheen gegroeid zouden zijn als volk. Zal je nog zien dat iemand op dat beest heeft gejaagd, hem heeft gevangen en tijdens dat gevecht verwond heeft. Of nog erger: het beest was helemaal gezond en die Tinkeraar heeft willens en wetens zijn gezonde delen vervangen voor augmentaties.’

‘Niet zo zuur doen, Dal. Die tijd alleen in jouw hutje in Kazaa heeft je geen goed gedaan. Er is nog een hoop goeds in de wereld. Misschien heeft iemand hem wel zwaargewond gevonden en was dit de enige manier om hem te redden, misschien is het beest daar wel zo dankbaar voor dat hij nu altijd bij die persoon blijft en hem uit eigen wil helpt.’

‘Houd toch op, dat geloof je zelf toch niet? Kijk naar het beest, het lijkt...’

‘Legitimatie alstublieft,’ onderbrak een man hen.

Dal schrok, terwijl hij vlug zijn gesp controleerde en zag dat zijn schildgenerator nog rustig zoemde, schoot zijn hand naar zijn straalpistool die aan zijn riem zat.

‘Dat beest zit er al even en zal nog wel even blijven ook. Op dit moment is het aangenamer gezelschap dan jullie twee. Dus nogmaals, legitimatie?’ zei de man.

Dal nam hem op. Het was een vreemde verschijning. Iets klopte niet aan hem. Het was geen echte Technoloog, daar had hij te weinig littekens voor. Het was ook geen Tinkeraar want er waren geen sporen van augmentaties te zien.

‘Het is een Sentinel,’ zei Harvey zacht tegen Dal. ‘Een van de zovelen.’

‘Een Sentinel? Die zijn doorgaans toch bewapend en schieten zonder vragen? Dit is iets anders.’

‘Ik sta gewoon voor u. Als u vragen heeft kunt u ze stellen, ik zal ze niet beantwoorden. Nu, uw schild en wapens heeft u niet nodig hier. Er is een dempingsveld actief. Het is vanaf hier niet mogelijk om met straalpistolen of andere iridiumwapens te schieten. Aan steekwapens kunnen we helaas niets doen maar we vertrouwen erop dat u, en iedereen in die tent, zich wel een uur kan beheersen. Mochten er vetes zijn die uitgevochten moeten worden, wordt u verzocht die na afloop van de ceremonie en buiten te beslechten. Voor nu moet ik u nogmaals vragen om uw legitimatie. Alstublieft.’

Harvey boog naar hem toe, zijn pupil lichtte paars op. De Sentinel haalde een scanner langs het oog van Harvey en kort daarna volgde een zacht piepje.

‘Meneer Olssen, hartelijk welkom bij het Technologietoernooi. Zou u zich spoedig naar binnen kunnen begeven, de ceremonie staat op het punt om te beginnen.’

Harvey knikte en spoorde Dal aan om haast te maken.

‘Legitimatie alstublieft.’

Harvey porde Dal in zijn zij. Met een zucht stroopte hij zijn mouw op.

‘Heb je geen oogaugmentatie?’ vroeg Harvey verbaasd.

‘Waarom denk je dat ik deze bril nog op heb? En je weet toch dat ik dat iridium niet vertrouw? Ik heb al zo vaak gezien dat zo’n augmentatie beschadigd raakte, het iridium terugviel in zijn toxische staat en mensen gek werden of erger. Mij niet gezien. Ik blijf liever onder de mensen, niet het nieuwste lid van de Vervallenen.’

‘Legitimatie... alstublieft,’ drong de man aan.

De armband van Dal projecteerde zijn legitimatie op zijn onderarm. De scanner gaf opnieuw een zacht piepje.

‘Welkom, meneer Sassoon. Voor u geldt hetzelfde als voor meneer Olssen.’

‘Bedankt, fijne avond.’

‘O, voor u gaat rest mij nog u een huishoudelijke mededeling te doen. Zoals gezegd is een dempingsveld actief. Dit zal actief zijn in elke gemeenschappelijke ruimte die bij het toernooi hoort, met uitzondering van de Tech-tombes. Goed, dan moet ik jullie ook vertellen dat de organisatie niet verantwoordelijk is voor enige schade aan jullie bezittingen of persoon. Opgelopen letsel, mentaal of fysiek, tijdens het

toernooi is geheel op eigen verantwoording. De Tech-tombes zijn zo realistisch mogelijk nagebouwd en erin huizen verschillende gevaren. Jullie kunnen te allen tijde stoppen met het toernooi, maar daarmee doe je vrijwillig afstand van enig verdiend prijzengeld en het recht om verdere claims in te dienen. Het uitstappen is onherroepelijk. Ook dienen jullie je te houden aan het huisreglement omtrent gedrag. Willen jullie dit voorgelezen hebben of willen jullie het naar jullie eigen postbus op het digicon?’

‘Hoe lang is dat huisreglement?’ vroeg Dal.

‘Goed, opgestuurd naar jullie postbus dus. De organisatie heeft jullie contactgegevens al, die heb ik niet meer nodig. Prettige wedstrijd.’

Harvey grijnsde en sloeg Dal op zijn schouder. ‘Zullen we maar eens kijken of ze de grote Dal Sassoon nog kennen daar?’

Het zachte geruis van de deur die achter hen dichtschoof werd overstemd door het geroezemoes van de duizenden opgewonden Technologen, Tinkeraars en Technofielen die in de afgeladen zaal voor hen stonden. De verbazingwekkende dingen die de mens met iridium kon doen bleven, ook na al die jaren, indrukwekkend. Ook nu weer. De enorme zaal voor hen had geen enkele pilaar of staander. De overkapping werd volledig gedragen door een zestal vuistdikke balken van iridium. Ondanks dat de kunst om het van nature giftige iridium te synthetiseren al sinds de Magisteroorlog verloren was, was het materiaal nog steeds overal. De vacuümtrein waarmee hij in enkele uren van Gupha naar Kepi Kopa was gereisd werkte op magneten van iridium, de bril op zijn hoofd die hij als eerste schat vond werkte op iridium, digicon, het wereldwijde informatienetwerk, werkte op iridium, het gros van de wapens werkte op iridium, de voedselvoorziening, de waterzuivering. Vrijwel alles. Het was het meest waardevolle materiaal op aarde.

Als er één ding was waar vrijwel al die mensen voor hem in de enorme zaal een moord voor zouden doen was het de kennis om iridium te kunnen synthetiseren. Dat werd ook wel de heilige graal genoemd onder de Technologen. Alleen was Dal daar niet van overtuigd. Ja, die kennis zou ten goede gebruikt kunnen worden, alle Woestenijen zouden schoongemaakt kunnen worden en de nu eindige hoeveelheid gesynthetiseerd iridium zou ineens bijna oneindig worden, maar zou dat ook gebeuren? Hij was ervan overtuigd dat de broze samenleving in één klap ontwricht zou worden. Maar goed, dacht Dal, die kans was minimaal. De weinige grote fabrieken van voor de Magisteroorlog waren de eerste doelwitten van de oorlog geweest. Gigantische hoeveelheden land rondom die fabrieken waren nu zwaar vervuild en de gele gloed van

het vervallen iridium was altijd aanwezig aan de horizon. Geen mens waagde zich in de buurt van de Woestenijen zoals ze genoemd werden. Hoe dichter je erbij kwam, hoe groter de kans dat je zelf een iridiumsbesmetting opliep. Als dat gebeurde had je twee keuzes: of je maakte een eind aan je leven of je leefde verder als Vervallene, meer beest dan mens.

‘Kom,’ Harvey tikte Dal aan, ‘het gaat zo beginnen, eens kijken of we een beter plekje kunnen vinden.’ Hij wees naar de andere kant van de ruimte. Daar bevond zich een podium met een enorm scherm erboven. Een klok telde af. Nog zeven minuten.

De twee mannen wurmden zich naar voren door de mensenmassa heen. Het voelde nog wat onwennig voor Dal. Niet alleen omdat hij in een paar dagen tijd van de rust van Kazaa naar de dichtgepakte menigte hier in het paviljoen ging, maar ook omdat alles in hem schreeuwde dat het met zo veel Technologen bij elkaar nooit lang goed zou kunnen gaan. De meesten stonden elkaar al jaren naar het leven, het was een wereld waar er maar één kon winnen en waar de opbrengsten eindig waren.

‘Dal? Dal Sassoon? Ben jij dat?’

Hij keek om zich heen om te zien waar de stem vandaan kwam.

‘Dal!’

Er werd op zijn schouder getikt. Dal draaide zich om en zag de man die zijn naam had geroepen.

‘Hé, ken je me nog?’ vroeg de man.

Dal bleef stil. Zijn gedachten schoten overal heen maar de man kwam hem niet bekend voor.

‘Zal wel niet. Het is lang geleden. Jack Wright, we hebben heel lang geleden samen een klus gedaan voor Eva.’

Dal schrok dat die naam hardop uitgesproken werd. Hij had gehoopt dat nog te kunnen uitstellen. Even bevroor hij maar hij wist zich snel te herpakken.

‘Voor Eva?’ vroeg Dal. ‘Dat is echt lang geleden. Het spijt me, maar ik herinner me je niet. Tijdje weggeweest, hè.’

‘Geen probleem!’ antwoordde Jack. ‘Ik snap dat je het druk hebt, maar laat me je voorstellen aan een goede vriendin van me. Misschien wel de getalenteerdste Technoloog met wie ik heb samengewerkt.’ Hij knipoogde naar Dal. ‘Dit is Morgan Vane.’

‘Aangenaam,’ zei Morgan.

‘Getalenteerdste? Dat is nogal wat. Leuk je te ontmoeten,’ zei Dal.

‘We hebben wat mooie vondsten gehad de afgelopen tijd.’ Ze liet een stilte vallen en keek hem aan. ‘Sorry hoor, maar ik kan je niet helemaal plaatsen.’

‘Ha, ze maakt een grapje, Dal. Ze neemt ons in de maling,’ onderbrak Jack haar. ‘Toch? Je maakt een grapje toch?’

Morgan schudde haar hoofd. ‘Moet ik hem kennen dan?’

‘Morgan, kom op,’ siste Jack. ‘Natuurlijk ken je hem wel.’ Duidelijk in verlegenheid gebracht, probeerde hij te glimlachen naar Dal. ‘Ken je hem niet? Dal is de grondlegger van alle Technologen. Hij was een van de eersten die zijn vondsten besloot te verkopen. Die demptechniek die hier toegepast is? Die heeft hij gevonden.’

‘Ah, nou. Heel goed gedaan,’ zei Morgan.

‘Geen probleem, Jack. Niet iedereen hoeft me te kennen, is juist wel fijn als dat eens niet gebeurt. Kom, laten we verder gaan, Harvey. Het begint bijna. Succes bij het toernooi, Jack. En Mandy was het? Jij ook succes.’

Dal draaide zich om en schuifelde tussen de menigte door verder naar voren. Achter hem stompte Jack Morgan op haar schouder. Die had een grijns op haar gezicht.

Gestaag wurmden ze zich verder in de richting van het podium. Dal voelde zich wat ongemakkelijk. Hij had het gevoel dat mensen hem nastaarden. Dat gevoel werd bevestigd toen hij een flard van een gesprek op ving.

‘Is dat Dal Sassoon?’ vroeg een vrouw.

‘Nee toch?’ zei een ander. ‘Die was toch al lang dood.’

‘Dood? Nee toch.’

‘Ja, hij had toen toch zijn opdrachtgever genaaid? Ik had gehoord dat hij een afspraak had om een tombe te onderzoeken en daarna besloot de inhoud zelf te houden.’

‘Echt?’

‘Dat vond de opdrachtgever niet leuk natuurlijk en die heeft hem laten vermoorden.’

Dal had zich omgedraaid om op de vrouwen af te lopen.

‘Laat ze.’ Harvey legde zijn hand op Dals schouder.

‘Ik zal ze laten zien dat ik niet dood ben.’

‘Laat ze nou,’ zei Harvey. ‘Het is toch ook gek? De bekendste Technoloog verdwijnt van de ene op de andere dag. Dan, vijf jaar later, duikt hij even plotseling weer op. Het is dat ik je ken, anders zou ik je ook nastaren.’

‘Waarom zou ik dan doodgegaan zijn? Beveiliging van een tombe? Een gemuteerd beest? Een hartaanval? Ongelooflijk.’

‘Haha, laat het gaan, joh. Het komt wel goed. We gaan meedoen aan het toernooi en binnen de kortste keren sta je op plek twee, en weet iedereen weer wie Dal Sassoon is,’

Rustig bewogen ze verder in de richting van het podium, nog twee minuten voor het zou beginnen. Harvey had gelijk. Hij kreeg er steeds meer zin in. Het was lang geleden dat hij wat actie had gezien en nu de spanning steeg begon het toch te kriebelen. Ondanks de drukte kwamen ze redelijk in de buurt van het podium.

‘Laten we hier blijven staan,’ zei Dal. ‘Hier is wat ruimte, veel dichterbij komen we toch niet en hier kunnen we het tenminste zien,’

Ze waren ongeveer halverwege de grote zaal, om hen heen stonden zo ongeveer alle Technologen die nog actief waren. Iedereen die zichzelf enigszins respecteerde was hier verzameld. Dit was de grootste gebeurtenis in tijden. Darius had dat goed gezien. Hoewel Dal het nog steeds geen goed idee vond om iedereen in een tent te proppen was hij al meer op zijn gemak. Er hing geen grimmige sfeer, eerder opgewonden. Mensen hadden er zin in. Zin in iets leuks, iets anders dan de dagelijkse strijd om te overleven. Dal keek rustig de zaal rond en zag her en der oude bekenden. Afgezien van de twee vrouwen leken niet veel anderen hem te herkennen. Af en toe zag hij iemand snel zijn blik afwenden zodra de zijne die van de ander kruiste, maar over het algemeen genomen was hij redelijk anoniem. Ergens vond hij dat jammer. Hij wist niet precies wat hij had verwacht van dit moment.

Met het luide geluid van een ouderwetse schakelaar gingen alle lampen ineens uit. De spanning in de zaal steeg razendsnel. Ook Dal was heel benieuwd wat er zou gaan gebeuren. Niemand wist nog wat het toernooi echt inhield. Het grote scherm op het podium lichtte op. Felle getallen verschenen op het scherm en een stem telde af. Een flitsend filmpje werd getoond met alle technologische wonderen die de afgelopen jaren herontdekt waren. Toen werd het helemaal donker. Gesis kwam uit

de buurt van het podium en een paar tellen later gingen de zoeklichten aan. Het podium was bedekt met een dikke laag rook.

‘Hier is uw voorzitter van de Kamer in Kepi Kopa, uw President: Darius Nyssa!’

Luid gejuich steeg op uit het publiek. Een grote man met een lange zwartleren jas liep kalm het podium op. Toen hij midden op het podium stond bleef Darius stilstaan. Met zijn hoofd omlaag hief hij zijn armen. Het publiek werd stil. Doodstil.

‘Hij was altijd al iemand die van een showtje hield,’ merkte Dal op.

‘Niet zo zuur doen, Dal,’ zei Harvey. ‘Hij is echt een goede man.’ Toen keek Darius de zaal in. ‘Welkom,’ riep hij. ‘Avontuurlijke Technologen...’

Een deel van het publiek begon te juichen.

‘... kennisbeluste Technofielen...’

Een ander deel deed mee.

‘... en zelfverbeterende Tinkeraars!’

Nu joelde iedereen.

‘Welkom in Kepi Kopa. Welkom in Lincoln Park. Welkom hier in het paviljoen. Ik hoop dat jullie allemaal een goede reis hebben gehad. Ik ben blij dat jullie allemaal gekomen zijn. Ik ben blij dat dat jullie Technofielen even de tijd hebben genomen om jullie neus uit de spreekwoordelijke boeken te halen en hier te zijn. Ik ben blij te zien dat jullie gekke Tinkeraars even gestopt zijn met sleutelen aan jezelf. Laten we hopen dat niemand van jullie spontaan een iridiumvergiftiging krijgt en verval. Als laatste, ik ben blij om te zien dat al jullie Technologen hier ook zijn. Al is dat natuurlijk geen verrassing. Wie kan de verleiding van de grootste Tech-tombe ter wereld nou weerstaan?’

Het publiek barstte andermaal in gejuich en gejoel uit. Darius genoot er zichtbaar van. Hij liet het applaus op zich afkomen, hij baadde erin en ging toen verder.

‘Dit moet de grootste verzameling van jullie vreemde vogels ooit zijn. Duizenden van jullie zijn hier vandaag bijeengekomen. Gekomen om mee te doen aan dit toernooi. Het doet me goed om te zien dat die vervelende gebeurtenissen waar de stad wat ongemak van heeft jullie niet heeft tegengehouden. Daarvoor dank ik jullie.’

Darius maakte een sierlijke buiging. Dal schudde zijn hoofd.

‘Ik ga het vanavond verder kort houden. Voor velen van jullie zal de nacht lang zijn. Het toernooi is simpel. In de buurt is een Tech-tombe en degenen die daar als eerste doordringen tot de controlekamer en daar het netwerk weten te hacken zijn de winnaar. Maar let op, net als echte Tech-tombes is deze beveiligd en net als echte Tech-tombes kan deze dodelijk zijn. Maar dat zal jullie niet afschrikken toch?’

Geroezemoes steeg op uit de zaal. Darius stak zijn handen weer omhoog.

‘Of zijn jullie plotseling te bang? Te bang om de ongelooflijke prijs van zevenhonderdvijftig miljoen credits te winnen!’ bulderde hij.

Heel even keken de Technologen vol ongeloof naar Darius. Het was doodstil.

‘Jullie horen het goed, de prijs voor de winnaar is zevenhonderdvijftig miljoen credits!’

Hij stak zijn handen weer omhoog en het publiek ging helemaal los.

Dal keek Harvey aan en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dat is ongelooflijk. Dat is een klein fortuin.’

Harvey knikte. ‘Je moet het hem nageven, iedereen hier wil nu zeker winnen en iedereen die er niet is zal voor altijd balen.’

Na enkele minuten verstomde het gejuich weer enigszins. Een brede grijns verscheen op het gezicht van Darius.

‘Hoorden jullie wat ik zei?’ vroeg hij uitdagend.

‘ZEVENHONDERDVIJFTIG MILJOEN CREDITS!’

Weer barstten de Technologen in gejoel en gejuich uit.

‘Maar!’ zei Darius terwijl hij zijn hand opstak.

Het gejuich zwakte weer af.

‘Dat is nog niet alles. O, nee. Zeker niet.’ Uitdagend keek hij het publiek rond. ‘Dat is pas het begin.’

Darius stapte opzij en achter hem rolde een dikke laag rook over het podium. Hij liep rustig opzij terwijl de rook om hem heen wervelde. Achter hem begon een spookachtig paars licht te schijnen. Met een enorme klap donderde de achterwand van het podium erop neer. De klap blies de rook door de zaal. Een fel geel licht scheen van achter Darius vandaan. Dal moest met zijn ogen knijpen. Precies het effect dat Darius voor ogen had, dacht hij.

‘De winnaars zullen niet alleen rijkelijk beloond worden maar ze zullen ook, samen met mij persoonlijk, de meest uitdagende tombe ooit openen.’

Het was muisstil geworden in de zaal.

‘De winnaars van dit toernooi zijn de allerbeste Technologen die de wereld te bieden heeft, dus als zij het niet kunnen, dan kan niemand het. Nee, wij gaan samen een ultieme poging ondernemen om de grootste Tech-tombe ter wereld te openen en de geschiedenis te veranderen.’ Hij deed verschrikt. ‘Wat zeg ik nou? Proberen? Nee, wij gáán die tombe openen en geschiedenis schrijven!’

Het felle licht dimde en achter Darius waren een aantal paspoppen te zien. Ze waren voorzien van de meest waanzinnige uitrusting die Dal ooit gezien had.

‘De winnaars zullen toegang krijgen tot de meest geavanceerde wapens, schilden en andere techniek. Techniek die door de jaren heen verzameld is door jullie en die opgekocht is door de Wetenschappers. De winnaars krijgen vrije keuze en mogen alles kiezen wat ze maar kunnen dragen. Daarna gaan wij op pad. Daarna ga ik met de winnaars de Vervallen Fabriek openen!’

Het publiek barstte andermaal in gejuich uit. Dal keek met grote ogen naar Harvey.

‘Wat gaat hij doen?’ vroeg Dal geschokt. ‘Dit is nog erger dan ik dacht.’

‘Want?’ vroeg Harvey.

‘Want? Kom op, houd je niet van de domme. Jij weet net zo goed als ik dat al deze mensen een gigantische worst voor de neus gehouden is. Die gaan er recht op af. Dit zal zij zien als oorlogsverklaring.’ Dal schudde zijn hoofd. ‘Ongelooflijk. Hij heeft zich in één klap verzekerd van het grootste leger ter wereld. Al die Technologen hier eten uit zijn hand.’ Dal keek Harvey bijna smekend aan. ‘Dit mag niet gebeuren. We moeten dit stoppen.’

‘Voor jullie zover zijn, zullen jullie eerst de locatie van de Tech-tombe moeten ontcijferen,’ ging Darius verder. ‘Dat doen jullie niet alleen. Dadelijk gaan de deuren van het paviljoen open. Het is dan aan jullie om een slaapplek te vinden. Deze schuilplaatsen zijn verborgen door de hele stad en in totaal zijn er honderd. Elke schuilplaats heeft ruimte voor vijf mensen en ook daar is een dempveld actief. Dat is het. Niet meer en niet minder. Heb je voor zonsopgang een slaapplek dan mag

je blijven, heb je er geen dan is het over en uit. Einde toernooi en dan kan je fluiten naar de hoofdprijs.’

Darius wachtte even tot het opnieuw ontstane rumoer was weggeëbd.

‘Met zijn vijven zullen jullie een team vormen en precies bij zonsopgang zullen jullie de eerste aanwijzing krijgen voor de locatie van de Tech-tombe.’

‘Oké, dit kan wel eens problematisch worden. Dit gaat ze nooit accepteren. Zij en Darius gaan nooit met elkaar praten. Niet na wat er gaat gebeuren,’ zei Dal.

Harvey schudde zijn hoofd en keek hem aan. ‘Ze hoeven niet met elkaar te praten. Ze moeten alleen akkoord gaan met de voorwaarden. Darius is dat al, hij zal zijn macht neerleggen. Nu Eva nog. Bedenk waarom je hier echt bent, Dal. Bedenk waarom je je hutje hebt verlaten. Dat toernooi is leuk, maar dit is het belangrijkste. Je moet haar overtuigen, ze moeten het eens worden.’

‘Je beseft niet wat Darius heeft gedaan, hè? Hij heeft duizenden mensen op haar afgestuurd. Zwaarbewapend, zwaar gemotiveerd.’

‘Zijn jullie er klaar voor?’ riep Darius door de zaal heen.

Een enorm gejuich barstte los.

‘Dan moet ze akkoord gaan, Dal. En snel ook,’ riep Harvey om boven de herrie uit te komen.

‘Denk erom, vind een plek. Geen plek, geen toernooi,’ zei Darius.

‘We hebben geen keus, Dal. We hebben een kans om dit goed te doen, een kans om ervoor te zorgen dat we waar we al die jaren geleden over fantaseerden werkelijkheid kunnen maken.’

‘OPEN DE DEUREN. LAAT HET TOERNOOI BEGINNEN!’

De mensenmassa zette zich joelend in beweging. Om de oude vrienden heen stroomden de Technologen, Technofielen en Tinkeraars in de richting van de uitgang.

3

Dal werd heen en weer gebeukt door mensen die zo snel mogelijk naar buiten probeerden te komen. Het leken wel wilden. Binnen de kortste keren was hij Harvey uit het oog verloren. Hij vloekte binnensmonds. Daar ging deel een van het plan. Er werd geschreeuwd, gejoeld en niemand gaf een zier om de mensen die waren gestruikeld. Dal zelf wist met moeite overeind te blijven, tegen de mensenmassa blijven vechten en blijven staan om Harvey te zoeken was hopeloos en voor hij het wist werd Dal meegezogen in het stuwmeer aan mensen. Zo werd hij naar buiten gevoerd. Naar het park, de nacht in.

Buiten waaierte iedereen uit. Sommigen schoten weg met hun jetpacks of hoverbikes, de meesten renden als een kip zonder kop een willekeurige richting in. Boven Dals hoofd waren de wolken samengetrokken en het begon te regenen. Hij schrok op van een paarse flits, een flinke knal en een felle schreeuw. Instinctief drukte hij op zijn schildgenerator, die binnen uit had gestaan, en greep hij naar zijn straalpistool. Zonder nadenken rolde hij over de grond en zocht dekking achter een grote steen. Om hem heen krioelde het nog steeds van de mensen, allemaal renden ze weg van het paviljoen. Honderden, duizenden mensen vluchtten de nacht in. Dal bleef rustig zitten. Na enige tijd keek hij rond en zag iets verderop twee lichamen op de grond liggen. Hij schudde moedeloos zijn hoofd.

De woorden van Darius galmden nog na in zijn gedachten. Hij zou een regelrechte oorlog ontketen. Al die Technologen stonden te springen om hem te volgen naar waar hij maar wilde. Het had geen zin om daar nu over na te denken. Op dit moment kon hij er niks aan doen en als hij niet zorgde dat hij mee kon blijven doen aan de wedstrijd zou het nog moeilijker worden. Toen sloot hij zijn ogen, begon rustig te ademen

en bracht zijn hartslag onder controle terwijl de regendruppels op zijn hoofd vielen.

Zo stond Dal stil, hij ademde de koele avondlucht in en begon rustig al zijn opties na te lopen. Feit was dat om het plan van hem en Harvey uit te voeren hij mee moest doen aan het toernooi. Oorspronkelijk zouden hij en Harvey samen spelen, na de uitleg van Darius bleek dat al moeilijk te zijn. Bovendien was hij zojuist Harvey kwijtgeraakt in het paviljoen en de kans dat hij hem nu terug zou vinden was klein, het was ook niet noodzakelijk. Hij zou hem vanzelf wel weer tegen het lijf lopen. Voor nu stond hij er alleen voor. Dat betekende dat hij dus een slaapplek moest vinden. Dat zou echter gevaarlijk worden. Hoe later op de avond, hoe wanhopiger de overgebleven Technologen zouden worden. Het was dus zaak zo snel mogelijk een plek te vinden en zo veel mogelijk weg te blijven van anderen.

Dan was het nu een kwestie van bepalen hoe hij het beste een slaapplek kon vinden en een tactiek bedenken waarmee hij de meeste kans maakte. Het werd rustiger maar om hem heen krioelde het nog steeds van de mensen. Nog steeds stroomden honderden Technologen uit het paviljoen achter hem. Hij keek rustig om zich heen, het park rond. Toen zag hij wat hij zocht. Kalm maar doelbewust liep hij naar een enorme rots. Met een paar snelle sprongen klom hij omhoog. Door de begroeiing heen zag hij de neonborden en torenflats van de stad.

Dal nam aan dat de schuilplaatsen willekeurig verspreid waren over de stad, dus zou het niet uitmaken waar hij begon te zoeken. Overal had hij dezelfde kans om een plek te vinden. Er waren zes wegen die uit het park naar de stad toe liepen. Dus was het zaak te gaan zoeken in de delen van de stad waar de minste Technologen heen gingen. Daar zou hij de meeste kans hebben op een plek. Al snel zag hij dat de mensenstromen

zich vooral richtten op drie verschillende wegen. Dat waren de kortste routes naar het noordelijke deel van de stad en lagen recht tegenover het paviljoen, de meest voor de hand liggende wegen. De zuidelijkste weg, de weg waar hij en Harvey overheen waren gekomen, werd door veel minder mensen genomen, dat gold ook voor de weg die daarnaast lag. Ook over de meest noordelijke weg liepen weinig mensen. Drie opties over. De zuidelijkste weg leidde langs het stuwmeer, over de voetgangersbrug en in de richting van het station, de haven en het industrieterrein. De weg daarnaast leidde ook in de richting van de rivier maar die ging pas een aantal kilometer verder, nadat hij een paar regeringsgebouwen was gepasseerd, over de rivier heen. De meest noordelijke weg liep rechtstreeks naar het meest rijke deel van Kepi Kopa, maar lag aan de rand van de stad en liep langs de jungle en noordelijke bergen. Dal besloot de een na zuidelijkste weg te nemen. Bij de andere twee wegen had hij simpelweg de helft minder kans, in beide gevallen was er aan één kant van de weg geen stad.

Voor hij de steen af klom deed hij voor de zekerheid nog zijn bril aan. Gepiep en geratel klonk en de wereld om hem heen lichtte op. Hij scande de omgeving op sporen van iridium, het was voor de hand liggend dat de schuilplaatsen goed verborgen zouden zijn, waarschijnlijk zelfs met een camouflagesysteem. Het enige wat hij zag was het paviljoen. Hij had niet verwacht dat hier een schuilplaats zou zijn maar het kon geen kwaad om grondig te zijn. Toen sprong hij van de steen af en liep op zijn hoede naar de een na zuidelijkste weg.

Het pad liep geleidelijk aan omlaag door het park heen. Naarmate hij dichterbij de rand van het park kwam werden de neonlichten steeds feller, de gebouwen torenden voor hem uit. Doelbewust en met een gestaag tempo liep hij het park uit, de stad in. Op de grond door Kepi

Kopa lopen moest, zelfs in de regen, een van de meest indrukwekkende dingen zijn die er waren. De wegen waren in de meeste gevallen enkele meters breed en de spierwitte gebouwen staken honderden meters de lucht in. Doordat op de grond nauwelijks direct zonlicht kwam was lang geleden besloten om alles te bestraten met een spierwitte vloer. Dal had dat nooit de meest handige keuze gevonden, maar blijkbaar vonden degenen die dit besloten hadden het erg belangrijk dat het er goed uitzag en dat deed het. Het was niet alleen voor de sier: de spierwitte oppervlaktes weerkaatsten het weinige licht dat er was zo goed mogelijk. Daardoor was het zelfs dicht bij de grond geen donker gat.

Terwijl Dal zo veel mogelijk uit zicht bleef en verder de stad in liep kon hij het niet laten omhoog te kijken. Daar zag hij een onvoorstelbaar schouwspel van de maan en ontelbare neonlichten die weerkaatst werden tussen de regendruppels en gebouwen. Hij wist dat het op een onbewolkte nacht helemaal een glinsterfestijn was. Dan zouden de miljoenen sterren ook nog weerkaatst worden. Hoog boven hem verbonden de loopbruggen kriskras de gebouwen met elkaar, daartussen waren de monorails die in de krappe ruimtes geperst waren geweven en natuurlijk was overal het groen te zien waar de stad omheen werd gebouwd. Sommige wanden waren volledig begroeid en op andere staken her en der bomen en struiken uit. Alsof dat nog niet genoeg was waren hier ook ontelbare robots te zien.

Dal had zijn bril zo ingesteld dat hij continu bewegingen detecteerde en elke vijf minuten de omgeving scande op sporen van iridium. Aangezien Dal nu midden in de stad liep bleef de scanner afgaan. Ondanks dat het telkens vals alarm was liep hij niet op zijn gemak. Hij bleef zo veel mogelijk langs de wanden, in de schaduw en met zo veel mogelijk beschutting in zijn rug. Na enige tijd was er nog

niets te zien, geen schuilplaats of iets anders wat een aanwijzing zou kunnen zijn. Was hij er dan toch te lang uit geweest?

Hij was in een deel van de stad gekomen waar de gebouwen een stuk minder hoog waren. Er was zelfs meer ruimte op de straat en er waren ook steeds minder mensen en Technologen te zien. Langzaam maar zeker begon hij te dwalen. Als de schuilplaatsen echt willekeurig verspreid waren zoals hij dacht, dan maakte het niet uit waar hij begon met zoeken. Overal had hij een even grote kans. Dan maakte het ook niet uit of hij het gekozen pad nog een tijd zou volgen of dat hij daarvan afweek en begon te dwalen. Licht zenuwachtig begon hij ook steeds sneller door de straten te lopen. Hij speurde de omgeving af. Plots ging zijn bewegingsmelder af. Hij stond meteen stil. Heel langzaam draaide hij zijn hoofd in de richting van waar zijn bril aangaf dat er beweging gedetecteerd was. Tegelijkertijd bukte hij en schuifelde hij zo stil mogelijk achter een prullenbak die achter hem stond. In de verte zag hij een Technoloog lopen. Het leek erop alsof de ander Dal niet had gezien en hij besloot te wachten tot de ander uit zicht was. Na een paar minuten vervolgde hij zijn weg.

Dal begon te twijfelen. Hij had altijd vertrouwd op zijn intuïtie als hij Tech-tombes opende. Tot nu toe had hem dat altijd succes opgeleverd. Bij een volgend kruispunt stond hij vertwijfeld om zich heen te kijken. Als dit toernooi echt net als een echte Tech-tombe was opgezet, dan zou hij ook nu op zijn intuïtie moeten vertrouwen. Zonder na te denken sloeg hij links af, daarna weer rechts en vervolgens liep hij een hele tijd rechtdoor. Af en toe sloeg de bewegingssensor aan en steeds dook Dal weg. Als het weer rustig was vervolgde hij zijn weg.

Om hem waren de gebouwen zichtbaar minder goed onderhouden. De muren waren lang niet zo wit als even hiervoor, er zaten

scheuren in de wanden, gaten zaten in de bestrating. Hier hingen zelfs oude straatlantaarns om de grond te verlichten. Was hij zonder dat hij het wist de rivier weer overgestoken? Dat zou kunnen, in grote delen van de stad was er over de rivier heen gebouwd en stroomde het water onder de gebouwen door. Dat was zeker het geval in de oudere, meer verlaten delen van de stad.

Het duurde niet lang voor zijn scanner weer afging. Dit keer was het meteen duidelijk waarom: een eind voor hem lag een enorme hoop brokstukken op de weg en werd de lange rij gigantische gebouwen onderbroken. Hij herinnerde zich dat dit een of ander regeringsgebouw was. Lang geleden was hij hier geweest om wat van zijn Tech te verkopen aan de Wetenschappers. Nu was er van het gebouw niets meer over dan een gigantische berg puin. De hele omgeving lichtte op met paarse spetters. Dal huiverde bij de aanblik. Hij had dit vaker gezien. Hier was een gigantische iridiumbom ontploft. Ze mochten van geluk spreken dat geen van het gebruikte iridium vervallen was. Plots schrok hij op. Een man kwam bovenmenselijk snel aanrennen en haalde Dal binnen de kortste keren in. Het was duidelijk dat hij door iridium geaugmenteerde schoenen had.

‘Hier is geen schuilplaats, hoor!’ riep de man in het voorbijgaan. ‘Daar hebben die Ecologen wel voor gezorgd. Stelletje terroristen!’

Verbaasd keek Dal de man na. Toen hij uit het zicht was klom hij behoedzaam over de berg puin heen en liep verder, vastbesloten om zo snel mogelijk die akelige plek achter zich te laten.

De wereld werd weer paars, ditmaal het teken dat zijn bril zijn geplande scan ging beginnen. Overall om hem heen lichtten er dingen op. Snel keek hij in de rondte maar alles leek normaal. Boven hem krioelde het van de kleine robots die de gewassen van de verticale boerderijen

verzorgden, de felpaarse streep in zijn blikveld was een monorail die langs flitste en in de gebouwen zag hij ook niets vreemds. Onder de straat zag Dal ook van alles. Een stuk achter hem zag hij een hele rij aan turbines tientallen meters onder de grond, waterkrachtcentrales die in de rivier de Sahnahr waren geplaatst. Hij was dus toch de rivier overgestoken. Maar alles was normaal. Geen schuilplaats.

Dal stroopte zijn mouw op en zijn armband projecteerde de tijd op zijn onderarm. Het was inmiddels al vier uur 's nachts. Had hij al zo lang rondgedwaald? Hij had nog helemaal niks gezien. Geen enkele aanwijzing en ook al een tijd geen enkele andere Technoloog. Hij had hier überhaupt al een tijd geen mens gezien. Alleen het zachte licht van de straatverlichting scheen hier. Hij besloot minder voorzichtig te zijn en met flinke pas liep hij door.

Plots werd zijn gezichtsveld weer paars. De iridiumscanner was afgegaan. Dal schoot onmiddellijk achter een halfhoog muurtje. Recht voor hem zag hij iets merkwaardigs. Midden op het plein dat voor hem lag stond een vreemde schoorsteen. Die lichtte paars op door de aanwezigheid van iridium. Hij stroopte zijn mouw op en zijn armband projecteerde het controlepaneel voor de bril op zijn arm. Na een paar korte commando's werd een uitgebreide scan uitgevoerd. De schoorsteen was een deur naar een ondergrondse ruimte. Het moest een schuilplaats zijn, dacht Dal. Eindelijk!

Een harde piep klonk in zijn oor en er verscheen een pijl in zijn gezichtsveld. De bewegingssensor! In zijn ooghoek zag hij een man sprinten. Dal draaide zijn hoofd in de richting van de man en zag dat hij werd achternagezeten door twee andere mannen met getrokken straalpistolen. Stralen flitsten door de lucht, de sprintende man kon ze maar net ontwijken.